

Պարույր Սևակ

Քաղցր քաղցկեղ

Նորի՛ց՝ բառի սո՛վ,
Խոսքի խեղճություն:
Ուզում ես խոսել,
Իսկ բառե՞ր... չկա՛ն:
Եվ ինքդ՝ տնկված ոտնաթաթերիդ,
Մի տարօրինակ լրտեսի նման,
Ականջդ ես հայում սրտիդ պատերին,
Ու... հազա՛ր ու մի անկե՛րպ, աննմա՛ն,
Տարտա՛ն ձայներից գլուխդ է պտտում:
Այսպես՝ անտառում ծառե՞րն են փտում,
Թե՞ քարտեզներում գետերն են ստում՝
Խաղալով խշշոց, կարկաչ ու սահանք:
Այսպես՝ մի անքուն գիշերապահակ
Ձայներն է լսում քնած քաղաքի,
Որ շուտով պիտի դառնան ահագին,
Հորդե՛ն-վարարե՛ն անկարգ ու հախտոն՝
Նման... հանճարեղ սևագրության:
Իսկ հիմա... քնած քաղաքն է տխուր,
Քարտեզի վրա գետերն են տխուր,
Աճող ու փտող ծառերն են տխուր,
Եվ նման է դա ա՛յն գեշ դրրության,

Երբ խոսքի քաղցր դառնում է քաղցկեղ,
Ու բառի սովը՝ ցավագարություն:
Ո՞ր ես, հանճարե՛ղ սևագրություն...

13.I.1962թ. 25.X.1962թ.

Երևան